

YKSIN HIIHTÄJÄ

Minä hiihtelen hankia hiljaksen,
jo aurinko maillehen vaipuu,
minun mieleni käy niin murheisaks,
minun rintani täyttää kaipuu.

Latu vitkaan vie.

Vai vääräkö lie?

Niin pitkä on yksin hiihtäjän tie.

Ja kuusien varjot ne tummentuu.

Minä annan aatteen luistaa.

Ja jos minä korpehen kaadun näin,
mua tokkohan kukaan muistaa?

Kylä kaukana on.

Nyt lepoon

ei aikaa vielä, ei aattelohon.

Olen hiihtänyt metsää, järveä
ja rimpeä rannatonta,
olen laskenut rinteitä laaksojen
ja kohonnut vuorta monta
ja vuorien taa
mun jäi kotomaa,
mut voimani, voimani raukeaa.

Olen vierinyt maita ma vieraita
ja ottanut merkkejä puista,
olen pyrkinyt, tahtonut, taistellut
ja levänneeni en muista.

Mut määräni pää
yhä loitoksi jää.
Mun on niin kylmä, mua väsyttää.

Ne nousevat lapsuusmuistot nuo,
ne aukee maailmat armaat,
näen silmät mä äitini lempeän taas
ja taattoni hapsset harmaat.
Se vast' oli mies!
Se taruja ties,
kun joutui ilta ja leimusi lies.

Minä hiihtelen hankia hiljaksen.
Tuul' hiljaa heittävi lunta.
Koti mullako ollut ja siskot ois
vai oisko se ollut unta?
Miten korvessa näin
nyt yksinään
minä hiihtäisin? Missä on ystäväin?

Ei, enhän mä korpea hiihdäkään,
minä hiihdänhän siskojen kanssa,
koti tuolla se vilkkuvi kultainen,
tuli taasen on takassansa,
emo huolella käy,
eikö lapsia näy,
kun ilta jo hangilla hämärtäy.

Elä murehdi turhia, äitini mun,
me tullaan, tullaanhan kyllä,
me tulemme poskin niin lämpimin,
meill' onhan villaista yllä,
ja jos kylmäksi jää
sormi yks tai tää,
sun suukkoski kyllä sen lämmittää.

Me hiihdämme alta ikkunan,
me katsomme salaa sisään:
Isä pitkää piippua polttelee,
emo takkahan halkoja lisää.
Hei, hip hip huraa!
kaikk' kerrassaan!
Ovi auki ja äidin helmahan vaan.

Ja kuusien varjot ne tummentuu.
Tuul' hiljaa heittävi lunta.
Joko kotihin korpien hiihtäjä sai
vai ollutko lie vain unta?
Uni tuskat vie.
Päivä loppunut lie
ja loppunut yksin hiihtäjän tie.

Eino Leino

